

Odpowiedź Generalnego Inspektora Nadzoru Bankowego na wystąpienie Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych z dnia 1 lipca 2005 r. dotyczące praktyki nieudzielania Policji i strażom gminnym (miejskim) prowadzącym postępowanie mające na celu doprowadzenie do ukarania osoby kierującej pojazdem – sprawcy wykroczenia drogowego, danych z centralnej ewidencji pojazdów zgodnie art. 80c ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2003 r. Nr 58, poz. 515 z późn. zm.), gdy użytkownikiem pojazdu jest osoba, której zakup pojazdu skredytował bank.

Warszawa, 2005-07-18

NB-BPN-I-PR-073-5-1-519/05

**Pani**  
**Ewa Kulesza**  
**Generalny Inspektor**  
**Ochrony Danych Osobowych**

Szanowna Pani Minister,

W związku z pismem z dnia 1.07.2005 r. sygn. GI-DS-430/392/05/3681, zawierającym prośbę o przedstawienie opinii przez nadzór bankowy odnośnie sytuacji, w których banki odmawiają udzielania informacji Policji oraz straży miejskiej (gminnej), na podstawie przepisów dotyczących tajemnicy bankowej, o sprawcach wykroczeń drogowych, prowadzących pojazdy, będące własnością banku, Generalny Inspektorat Nadzoru Bankowego ("GINB") przedstawia poniżej następujące stanowisko.

Przedstawiona Komendzie Głównej Policji przez GINB interpretacja została przygotowana w odniesieniu do informacji zawartych w piśmie Komendy Głównej Policji. Zawiera więc tylko rozważania o charakterze teoretycznym, nie poprzedzone analizą konkretnych umów zawieranych przez banki z klientami, skutkiem których banki są wpisywane w centralnej ewidencji pojazdów banków, jako właściciele pojazdów. Z pisma Komendy Głównej Policji wynikało, że Policja kierowała do banków pytania w związku z przestępstwami oraz wykroczeniami popełnianymi w ruchu drogowym, rejestrowanymi za pomocą fotoradarów. Podstawą prawną wystąpień Policji był art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2003 r. Nr 58, poz. 515 z późn. zm.),

który nakłada na właściciela lub posiadacza pojazdu obowiązek wskazania na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, z wyjątkiem sytuacji, gdy pojazd został użyty wbrew jego woli i wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mógł zapobiec. Natomiast banki odmawiały wskazania użytkownika pojazdu argumentując, że art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym nie może stanowić podstawy do uchylenia tajemnicy bankowej.

Zgodnie z treścią art. 104 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz. U. z 2002 r. Nr 72, poz. 665 z późn. zm.), dalej w piśmie jako Prawo bankowe, przedmiotowo tajemnica bankowa chroni “wszystkie informacje dotyczące czynności bankowej, uzyskane w czasie negocjacji, w trakcie zawierania i realizacji umowy, na podstawie której bank tę czynność wykonuje”. Podkreślić należy, że **specyficzną cechą tajemnicy bankowej, odróżniającą ją od innych tego typu instytucji jest to, że o tym, czy dane informacje objęte są tajemnicą bankową niejednokrotnie przesądzają okoliczności, w których następuje przetwarzanie tych informacji**. Z całokształtu przepisów regulujących instytucję tajemnicy bankowej nie można więc wnioskować, że niezależnie od charakteru zdarzenia lub czynności pozostających w jakimkolwiek związku z informacją dotyczącą czynności bankowej, odwołanie się do tajemnicy bankowej zawsze stanowić będzie gwarancję ochrony tych informacji. Tym samym bank nie może odwoływać się do przepisów o tajemnicy bankowej bez uwzględnienia charakteru zdarzenia związanego z czynnością bankową.

Wydaje się, iż z punktu widzenia Policji (straży miejskiej) najbardziej istotne znaczenie ma ustalenie tożsamości osoby, której został powierzony pojazd będący formalnie własnością banku na skutek umowy przewłaszczenia zabezpieczającej spłatę kredytu udzielonego przez ten bank. W tego rodzaju przypadkach bank może przekazać Policji dane dotyczące użytkownika pojazdu. Niemniej obowiązany jest tylko do poinformowania jedynie o tym, komu bank przekazał do używania samochód, będący jego własnością. **Podkreślić należy, że nie ma tu znaczenia tytuł prawny będący podstawą owego przekazania - chodzi jedynie o informację: kto używa samochodu będącego własnością banku**. Tak więc bank udzielając tego typu informacji właściwym organom, nie musi (a jeżeli owo przekazanie wynika z umowy o ustanowieniu zabezpieczenia udzielonego kredytu - nie może) przekazywać informacji o czynności, na podstawie której lub w wykonaniu której nastąpiło przekazanie samochodu. **Innymi słowy bank udzielając tego rodzaju informacji właściwemu organowi, informuje więc jedynie o tym, komu samochód, będący jego własnością, przekazał do używania**. Nie informuje natomiast o czynności bankowej - tym

samym nie narusza obowiązku zachowania tajemnicy bankowej. Gdyby informacja o tym, komu przekazano samochód (w przypadkach, w których owo przekazanie nastąpiło w wykonaniu umowy przewłaszczenia w celu zabezpieczenia wierzytelności wynikającej z czynności bankowej) w tych okolicznościach objęta była tajemnicą bankową należałoby uznać, że tajemnica ta obejmuje także informacje o tym, że właścicielem samochodu jest bank.

Należy zastrzec, że prezentowane stanowisko zostało sformułowane tylko i wyłącznie na podstawie informacji zawartych w piśmie, z uwagi na brak informacji o treści umów, na podstawie których - jak należy zakładać - dokonano zabezpieczenia udzielonych kredytów w postaci przewłaszczenia pojazdów na rzecz banków (kredytodawców). Podkreślić trzeba, iż **w zależności od postanowień zawartych w konkretnych umowach istnieje prawdopodobieństwo wystąpienia sytuacji o podobnym stanie faktycznym tj. w przypadku przewłaszczenia pojazdu na rzecz banku, w których to sytuacjach tajemnica bankowa mogłaby rzeczywiście stać na przeszkodzie udzielenia informacji Policji lub straży miejskiej (gminnej).**

Z poważaniem,

wz. Generalnego Inspektora  
Nadzoru Bankowego  
*Grzegorz Bielicki*  
Dyrektor Biura Analiz Sytemu Bankowego